

Na de toegiften

door Joost Belinfante

Een van de laatste concerten van wat naderhand de afscheidstournee bleek te zijn geweest, vond plaats in Tiel. Niet echt middenin Tiel, maar aan de waterkant van Tiel. Aan de Waal. Je moest dwars door Tiel rijden om er te komen.

Er was geen sprake van dat een auto met Doe Maar erin het festivalterrein kon bereiken. Ook vrije vogels en medewerkers zonder papieren zouden zeker in de meisjeszee blijven steken. Alles wat met Doe Maar te maken had, er bij hoorde, er dichtbij kwam, werd aangeklampt en vastgegrepen als de strohalm die naar Ernst of Henny kon leiden.

Om toch bij het podium te komen was er een zeer geheime operatie voorbereid waaraan ik dus ook deel moest nemen. We kwamen allemaal samen bij een eenzame opslagloods in het buitengebied. Iedereen had aanwijzingen gekregen hoe daar te komen, dat kon dus uitlekken. Bij de loods stonden luxewagens klaar. We stapten over, en hup, daar gingen we, met onbekende bestemming. We stopten ergens aan het Amsterdam-Rijnkanaal. Daar was zo'n semi-industriële opstap- en aanmeerplek van Rijkswaterstaat. Streng verboden toegang. Er lagen drie schepen. Één van waterstaat, één van de waterpolitie, en één voor Doe Maar. Gedrieën staken ze het kanaal op, richting rivier. Een rustig tochtje.

Zodra we echter door de stroming van de Waal werden gegrepen en in de richting van Tiel zwierden, werden we ontdekt. Van alle kanten voegden zich bootjes en boten bij ons kleine konvooi. Te midden van die vloot benaderden we het festivalterrein, en terwijl we nog naar de wal voeren om af te meren begonnen alle schepen groot en klein te toeteren, terwijl de meisjes op de kant uit alle macht juichten. Ik voelde mij een beetje *koninginnig*.

Het waren nu echt kinderen. Ons gezelschap werd door stevige mannen veilig naar het podium geleid. Ernst en Henny als de favoriete meesters van de school. Alle meisjes schaamteloos verliefd.

Eenmaal op het podium veroorzaakte Henny weer hoge golven en gegil met zijn schijnbewegingen. Ernst zou nog steeds het liefst een verkwikkende duik in de meisjeszee nemen, maar het was te gevaarlijk.

Na het spelen werden we met een zekere eerbied naar onze boot gebracht. Wegvaren is altijd een beetje weemoedig. Toen we de rivier op gleden begonnen de kinderen spontaan te zingen: 'Dag sinterklaasje, dag, dag, luister naar ons afscheidslied!'

Het duurde heel lang, tot na de laatste tonen van het allerlaatste afscheidsconcert, voor ik de meisjes begreep.

Het afscheidsconcert was een geweldige show. Iedereen uit de popwereld speelde mee. Het was zo druk en de band kookte zo weergaloos dat zich wolken vormden onder het plafond van de Brabanthallen waaruit het werkelijk begon te regenen. Ik genoot ervan, maar het bleef toch allemaal een voorspel voor iets, al had ik niet kunnen zeggen wát.

Het gebeurde na de laatste toegiften. Doe Maar liep naar voren om toegejuicht te worden. Ernst, Jenny en Jan H. stonden even te achten. Jan P. kwam van achter zijn drumstel en stapte ertussen. Precies op dát moment, toen de icoonformatie voor het laatst tot stand kwam, - díe vier jongensmannen bij elkaar -, werd ik plotseling getroffen door een weldadig gevoel van, tja, van geborgenheid. Alsof het met alles, met het hele wereldleed, toch nog goed kon komen.

Bron: *Doe Maar Lijf aan Lijf*, ISBN 978-906265-634-9, 2008

